Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. Den 15de Juni 1895. 44de Aargang.

Adoptionsloven.

Tale af Præsident Wilford Woodruff, holdt i Generalkonferencen i Salt Lake City Søndag Formiddag den 8de April 1895.

Jeg føler taknemmelig for det Privilegium, jeg nyder, at mødes med saa mange af de Sidste-Dages Hellige denne Morgen. For at kunne fremlægge min Stilling for de Hellige ønsker jeg at sige, at jeg har været et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i over 60 Aar, et Medlem af de Tolv Apostles Qvorum i 55 Aar, og Kirkens Præsident har jeg været en kort Tid.

I alle disse Aar og paa mine mange Rejser har jeg aldrig set et Øjeblik, da jeg havde Kraft til at prædike Jesu Kristi Evangelium og administrere i Herrens Huses Ordinanser antagelig for Gud og tilfredsstillende for mig selv, uden det var ved den Helligaands Bistand, og jeg kjender ingen Mand, der kunde gjøre dette uden ved samme Aands Bistand. Selv Guds egen Søn sagde: „Jeg gjør Intet af mig selv, men som min Fader har lært mig, saaledes taler jeg."

Saaledes har det været med alle Profeterne og Patriarkerne i alle Tidsaldre. De maatte Alle understøttes ved Guds Kraft. Dette er den Stilling, jeg indtager i Dag ligeoverfor denne Forsamling. Derfor, eftersom Herren har befalet os, ikke at tale uden som Aanden leder os, ønsker jeg de Helliges Tro og Bønner paa mine Vegne, at jeg maa nyde den Aand.

Der er Noget, som hviler paa mit Sind, og som jeg ønsker at fremlægge for de Sidste-Dages Hellige, men jeg maa først bede Præsident Cannon at læse et Stykke fra Lærdommens og Pagtens Bog angaaende den Gjenstand, jeg vil tale om.

(Derefter fremstod Præsident Cannon og læste det Hundrede og sjette Stykke fra 9de til og med 21de Paragraf — en Skrivelse fra Joseph Smith til Kirken, dateret Nauvoo, den 6te Sept. 1842).

9. Det kan forekomme Nogle at være en meget dristig Lære, vi tale om; en Magt, som optegner eller binder paa Jorden, og binder i Himmelen. Dog er denne Magt altid bleven

given, naarsomhelst Herren ved Aabenbaring virkelig har givet Præstedømmets Forvaltning til nogen Mand. Altsaa blev, hvad disse Mænd gjorde med Myndighed i Herrens Navn, og gjorde det oprigtigt og trofast, og holdt en rigtig og tro Optegnelse over samme, en Lov paa Jorden og i Himmelen, og i Følge den store Jehovahs Bestemmelse kunde det ikke tilintetgjøres. Dette er et sanddru Ord! Hvo kan høre det?

10. Og atter f. Ex. Matt. 16, 18. 19.: „Men jeg siger Dig ogsaa, at Du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den; og jeg vil give Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad Du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene."

11. Nu, den store og vigtige Hemmelighed i den hele Sag og »summum bonum« af den hele Gjenstand, der ligger for os, bestaar i at erholde det hellige Præstedømmes Kræfter. For ham, hvem disse Nøgler ere givne, er det ikke vanskeligt at erholde Kundskab om, hvad der angaar Menneskenes Børns Frelse, saavel de Dødes som de Levendes.

12. Heri er Herlighed og Ære og Udødelighed og evigt Liv. Daabens Ordinanse ved Vand, er at neddyppes deri, for at svare til Lighed med de Døde, at det ene Princip maa svare til det andet. At blive nedlagt i Vandet, og komme op af Vandet er i Lighed med de Dødes Opstandelse, naar de komme ud af deres Grave; derfor blev denne Handling indstiftet, for at udgjøre et Slægtskab med Daabens Ordinanse for de Døde, da det er i Lighed med de Døde.

13. Følgelig blev Døbefonten instiftet som et Billede paa Graven, og befalet at skulle være paa et Sted, der var nedenunder, hvor de Levende plejede at forsamle sig, for at forestille de Levende og de Døde og for at alle Ting kunne have deres Lighed, og stemme overens med hverandre, det Jordiske rette sig efter det Himmelske, som Paulus forkynder i 1 Kor. 15, 46—48.

14. „Det Aandelige er ikke det Første, men det Sandselige, og derefter det Aandelige. Det første Menneske er af Jord, jordisk; det andet Menneske er Herren af Himmelen. Saadan som den Jordiske var, saaledes ere ogsaa de Jordiske; og saadan, som den Himmelske var, saadan ere og de Himmelske." Og saadanne som Eders Optegnelser paa Jorden ere, med Hensyn til Eders Døde, og ere behørigt opfattede, saaledes ere ogsaa Optegnelserne i Himmelen. Dette er derfor den forseglende og bindende Magt, og paa en Maade Rigets Nøgler, som ere Kundskabens Nøgler.

15. Og nu mine kjære og elskede Brødre og Søstre, lad mig forsikre Eder, at disse ere Principer med Hensyn til de Døde og Levende, som ikke ligegyldig kunne forbigaaes, da de høre til vor Saliggjørelse. Thi deres Frelse er nødvendig og fornøden til vor Salighed, som Paulus siger angaaende Fædrene: „At de ikke kunne fuldkommes uden os;" ejheller kunne vi fuldkommes uden vore Døde.

16. Og nu vil jeg med Hensyn til Daaben for de Døde give Eder en anden Anførsel af Paulus 1 Kor 15, 29.: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?"

17. Og atter i Forbindelse med disse Ord, vil jeg anføre nogle Ord af en af Profeterne, som hentyde paa Præstedømmets Gjenoprettelse og den Herlighed, der skal aabenbares i de sidste Dage, og i Særdeleshed paa den Herligste af alle Gjenstande, som hører til det evige Evangelium, nemlig: Daaben for de Døde; thi Malachias siger i det sidste Kapitel i det femte og sjette Vers: „Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer, og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Ban."

18. Jeg kunde have gjort en tydeligere Oversættelse heraf, men den er tydelig nok til at svare til mine Hensigter, som den er. Det er nok at vide i dette Tilfælde, at Jorden vil blive slagen med Ban, med mindre der er et eller andet sammenføjende Led imellem Fædrene og Børnene angaaende en eller anden Gjenstand, og se, hvilken er denne Gjenstand? Det er Daaben for de Døde. Thi vi kunne ikke fuldkommes foruden dem; ejheller kunne de fuldkommes foruden os. Ejheller kunne de eller vi fuldkommes foruden dem, der ere døde i Evangeliet ogsaa, thi det er fornødent, medens Tidernes Fyldes Husholdning oprettes, hvilken Husholdning nu er begyndt at oprettes, at en hel og fuldstændig fuldkommen Forening og Sammenføjning af Husholdninger og Nøgler og Magter og Velsignelser skal finde Sted, og blive aabenbaret lige fra Adams Dage og til nærværende Tid. Og ikke alene det, men ogsaa det, som aldrig har været aabenbaret fra Verdens Grundvold, men har været skjult for de Vise og Forstandige, skal aabenbares de Umyndige og Diende i denne Tidernes Fyldes Husholdning.

19. Nu, hvad høre vi i det Evangelium, som vi have annammet? En Glædesrøst! en

Naadesrøst fra Himmelen, og en Sandhedsrøst udaf Jorden; glade Tidender for de Døde, en Glædesrøst for de Levende og Døde; glædeligt Budskab om gode Ting; hvor dejlige ere deres Fødder paa Bjergene, som bringe glædeligt Budskab om det Gode, og som sige til Zion: Se! Gud er Konge. Som Duggen paa Karmel, skal Guds Kundskab nedkomme over dem.

20. Og atter, hvad høre vi? Glade Tidender fra Cumorah! Moroni, en Engel fra Himmelen, forkynder Profetiernes Opfyldelse, Bogens Aabenbarelse. En Røst fra Herren i Ørkenen i Fayette i Seneca County forkynder de tre Vidner til at bære Vidnesbyrd om Bogen. Michaels Røst paa Bredderne af Susquehanna aabenbarede Djævelen, da han viste sig som en Lysets Engel. En Røst af Petrus, Jacobus og Johannes i Ørkenen mellem Harmony i Susquehanna County og Colesville i Broome County ved Floden Susquehanna, tilkjendegivende sig i Besiddelse af Nøglerne til Riget og til Tidernes Fyldes Husholdning.

21. Og atter, Guds Røst i den gamle Fader Whitmers Hus i Fayette i Seneca County, og til forskjellige Tider og paa forskjellige Steder, gjennem alle de Prøver og Trængsler, som denne Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har udstaaet. Og Michaels, Erkeengelens Røst; Gabriels og Raphaels Røst, og forskjellige Engles fra Michael eller Adam, ned til nærværende Tid, alle kundgjørende hver for sig deres Forvaltning, deres Rettigheder, deres Nøgler, deres Værdigheder, deres Majestæt og Hæder, og deres Præstedømmes Magt, givende Linie efter Linie, Bud efter andet; Lidt her og Lidt der, bringende os Trøst ved at vise, hvad der skal ske, og bekræftende vort Haab.

Derpaa fremstod Præsident Woodruff og fortsatte:

Saaledes have I nu foran Eder den Gjenstand, der hviler paa os, og som vi ønske at fremlægge for de Sidste-Dages Hellige. Lad mig sige Eder, at en Mands Alder har meget Lidt at gjøre med Aabenbaring. I denne Verdens første og tidligste Tidsalder, tre Aar før sin Død, kaldte Fader Adam, da han var næsten 1,000 Aar gammel, hele sit Afkom omkring sig i Dalen Adam-ondi-Ahman og stod paa sine Fødder i timevis, iført med Guds Kraft og Himmelens Aabenbaring og velsignede dem Alle, og blandt dem fandtes Syv, af hvilke hver enkelt repræsenterede en Generation, og de vare Højpræster.

Blandt disse vare Enoch og Methusalah. Begge store Mænd i deres Tid og Slægt, og Fader Adam profeterede, hvad der skulde ske indtil Tidens Ende.

Hans høje Alder havde Intet som helst at gjøre med, hvad Guds Aabenbaringer til ham angik. Da Joseph Smith var 14 Aar gammel og paakaldte Gud i Skoven, saa han Himlene aabnede; baade Faderen og Sønnen viste sig for ham i en Sky, og Faderen sagde: „Denne er min elskelige Søn, hør ham." Menneskets Alder i vore Dage er er overmaade kort sammenlignet med gamle Dage, da Mænd almindeligvis levede til en meget høj Alder. Da de vare fire til fem Hundrede Aar gamle, ægtede de Hustruer og avlede Børn og oprejste Afkom; i vor Tid anslaas Menneskets Alder kun til omtrent halvfjerds Aar.

Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige, at vi leve i en overmaade vigtig Tidsalder. Vi ere velsignede med Magt og Myndighed og indehave det hellige Præstedømme ved Guds Befaling, til at staa paa Jorden og frelse baade Levende og Døde. Dersom vi ikke gjøre dette, vil Herren fordømme os og rydde os bort fra Jorden, og Israels Gud vil oprejse et Folk, som vil gjøre det. Herren vil ikke tillade mig at indtage denne Stilling en Dag mere af mit Liv, undtagen jeg er modtagelig for den Helligaand og Guds Aabenbaringer. Det er for sent paa Dagen for denne Kirke at staa foruden Aabenbaring. Ikke alene Kirkens Præsident skulde besidde denne Gave og meddele deraf til Folket, men hans Raadgivere og de Tolv Apostle, og alle Mænd, der bære det hellige Præste-

dømme og ære deres Kaldelse, burde besidde denne Gave, der vil hjælpe dem i Udøvelsen af deres Pligter, om end de ikke blive kaldte til at lede og styre Kirken. Aabenbaringens Aand tilhører Præstedømmet.

Men lader os vende tilbage til vort Emne. Maaske En vil gjøre Indvendinger og spørge: Hvad har Du at sige angaaende at frelse de Døde eller Arbejdet i Guds Templer, som ikke allerede er aabenbaret? Jeg vil sige dette: Da Profeten Joseph modtog denne Aabenbaring fra Himmelen, hvad gjorde han? Der findes her Vidner til, hvad han gjorde. Han slog sig ikke til Ro, førend han fik Herrens fuldstændige Ord angaaende Daab for de Døde. Men inden han fik dette, gik han ned i Missisippifloden, og saa gjorde jeg, saavel som mange Andre, og hver af os døbte et Hundrede for deres Døde uden en Mand til at nedskrive en eneste Handling af det, vi udførte. Hvorfor gjorde vi det? Jo, paa Grund af den frydefulde Følelse, som vi havde ved at tænke paa, at vi i Kjødet kunde gjøre Noget for vore Dødes Frelse. Vi ventede ikke, indtil vi vidste, hvad Resultaterne af dette vilde blive, eller hvad det Hele vilde udgjøre. Endelig sagde Herren til Profeten: „Naar nogen af Eder døbes for Eders Døde, lad der være en Registrator tilstede, og lad ham være et Øjenvidne til Eders Daab, og lad ham høre med sine egne Øren, at han kan vidne om Sandheden deraf; saa at alle Eders Optegnelser maa være nedskrevne i Himmelen, at hvad I binde paa Jorden, maa være bundet i Himmelen, og hvad I løse paa Jorden, maa være løst i Himmelen.“ Dette var Begyndelsen til dette Arbejde.

Joseph Smith levede ikke, til han blev 1,000 Aar lig Adam, men levede kun, til han var omtrent 39 Aar gammel. Han frembragte Josephs Træ i Ephraims Haand, hvilket er Historien om de ældgamle Indbyggere paa dette Kontinent.

Ved Guds Kraft oversatte han den, og den er nu bleven udgiven i mange forskjellige Sprog. Desforuden organiserede han Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige paa Profeters og Apostlers Grundvold med Jesum Kristum som Hovehjørnestenen. Mænd ordineredes til Præstedømmet og udsendtes fra deres forskjellige Livsstillinger for at proklamere Evangeliet til Verden. Gud underrettede Joseph Smith om, at han var kaldet til at beskjære Vingaarden endnu en Gang inden Tidens Ende og Guds Søns Komme. Siden den Dag ere Tusinder af Israels Ældster sendte ud i Verden for at prædike Evangeliet. Alt dette gjorde Joseph Smith i de 15 Aar, han holdt Præstedømmet. Lad enhver Mand læse Aabenbaringerne i Pagtens Bog, der vare givne til ham i den korte Tid, han tilbragte her i Kjødet. Det er en af de mest storslaaede Historier, som en Mand nogensinde har givet til Menneskenes Børn. Og ikke dette alene, men han organiserede Begavelsesceremonien og udførte en hel Del af andet Arbejde.

Hvem kunde forvente, at han i den korte Tid, han levede, kunde gjøre mere, end han gjorde? Jeg modtog mine Begavelser under hans Hænder. Han fremførte alle disse Ordinanser, som ere blevne givne til de Sidste-Dages Hellige. Det er i Sandhed et Under og et Mirakel, at han udførte saa Meget, som han gjorde.

(Fortsættes.)

Konferencen i Stockholm

Lørdagen den 18de og Søndagen den 19de Maj 1895.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 i Forsamlingslokalet Hornsgatan Nr. 80.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident P. Sundwall, Konferencepræsident N. R. Lindahl, A. J. Høglund, John A. Carlson, C. A. Sundstrøm, John Anderson, A. B. Irvine, Erik Gillén, Asmus Jørgensen, C. A. Johnson, Gustaf Johanson, John E. Wiberg, Anton Pehrson, C. J. Renstrøm, P. A. Nordqvist, Matts Anderson, Alfred Søderberg, H. B. Nielsen, John L. Halbom, Lorentz Okander, L. E. Danielson, David Holmgren, J. F. Lundqvist og H. H. Sundstrøm. Fire lokale missionærende Ældster vare ligeledes tilstede.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 176; Bøn af Præsident N. R. Lindahl, hvorefter Salmen Nr. 2 blev afsungen.

Broder Karl E. Norrmann indsattes som Konferencens Skriver.

Præsident N. R. Lindahl hilsede de Tilstedeværende velkomne, hvorefter Missionærerne afgave Rapporter over Tilstanden i de forskjellige Grene, hvor de have virket i det forløbne Halvaar. Udsigterne for Evangeliets Fremgang ere gode, og alle Missionærerne glædede sig over at være Sandhedens Budbærere i denne Tid.

Missionspræsident P. Sundwall udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter samt det gode Vidnesbyrd, som var givet om de Hellige.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 125. Taksigelse af Præsident A. J. Høglund.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet begyndte med, at Salmen Nr. 114 blev afsungen. Bøn af Ældste J. F. Lundqvist. En Velkomstsang forfattet af C. J. Larson blev afsungen. Derefter administreredes den hellige Nadvere, og den uddeltes, medens Menigheden sang Salmen Nr. 109.

Ældste John A. Carlson fremstod og talte om Kristi Kirkes Oprettelse for over atten Hundrede Aar siden, samt om dens Udryddelse og det almindelige Frafald. Derefter bar han sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i vor Tid ved en hellig Engel.

Præsident N. R. Lindahl afgav derefter en samlet Rapport over Stockholm Konference som følger: Konferencen er inddelt i 9 Grene, hvori 21 Ældster fra Zion og 4 lokale Ældster for Nærværende virke som Missionærer. I hver Gren lejes et Forsamlingslokale, hvori der afholdes regelmæssige Møder hver Søndag. Der er i Konferencen 4 Bibelklasser, 2 Unge Mænds- og 6 kvindelige Foreninger. Disse have udført meget Godt for de Fattige. Af det lokale Præstedømme er der 96 Ældster, 51 Præster, 41 Lærere og 23 Diakoner. Medlemmernes Antal er 1,101. Total: Præstedømme og Medlemmer 1,312. Siden sidste Konference ere 56 Personer blevne døbte, 14 udelukkede, 2 emigrerede og 10 afgaaede ved Døden. 30 Børn ere blevne velsignede. Missionærerne have besøgt 9,358 Familjer og haft 3,462 Samtaler om Evangeliet. 2,979 Bøger og Smaaskrifter ere blevne solgte eller bortgivne til Søgende og Fremmede. »Nordstjärnan« har 467 Abonnenter i Konferencen.

Til Afvexling blev Salmen Nr. 146 afsungen.

Derefter benyttedes Tiden af Ældsterne L. E. Danielson og C. J. Renstrøm, der talte om Evangeliets guddommelige Principer og de Velsignelser som erholdes gjennem at adlyde Guds Bud og Love.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 103.

Taksigelse af Præsident P. Sundwall.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 2. Bøn af Ældste Erik Gillén, hvorefter Salmen Nr. 118 blev afsungen.

Ældste A. J. Høglund fra Göteborgs Konference talte over Evangeliets første Principer. Han sagde, at de ere evige og uforanderlige ligesom Gud selv, og de ere bestemte til at frelse Menneskeslægten. Han talte ligeledes om Hensigten med Nydelsen af den hellige Nadvere og om de Velsignelser, som erholdes derigjennem.

Missionspræsident P. Sundwall talte om Evangeliets Gjengivelse til Jorden og om dets forædlende Indflydelse paa dem, som annamme det, ved at det gjør dem til bedre Mænd og Kvinder. Han udtrykte ligeledes sin Glæde over den gode Aand, som havde gjort sig gjældende blandt de Hellige under Konferencemøderne. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner.

Ligeledes foresloges og beskikkedes Missionærerne i Konferencen som følger:

N. R. Lindahl som Præsident over Stockholm Konference og som Forstander for Stockholms Gren, med John Anderson, C. A. Sundstrøm og A. B. Irvine som Medhjælpere.

Erik Gillén som Forstander for Upsala Gren med Asmus Jørgensen og C. A. Johnson som Medhjælpere.

Gustaf Johanson som Forstander for Eskilstuna Gren med John C. Wiberg og Anthon Pehrson som Medhjælpere.

C. J. Renstrøm som Forstander for Örebro Gren med P. A. Nordqvist som Medhjælper.

Matts Anderson som Forstander for Vesterås Gren med Carl Sundin som Medhjælper.

Alfred Søderberg som Forstander for Sölvarbo Gren med Gustaf Ekman som Medhjælper.

H. B. Nielsen som Forstander for Sundwalls Gren med John L. Halbom som Medhjælper.

Lorentz Ockander som Forstander for Gotlands Gren.

Erik Danielson som Forstander for Luleå Gren.

David Holmgren og J. F. Lundqvist som omrejsende Ældster i hele Konferencen og H. H. Sundstrøm som omrejsende Ældste i Örebro, Eskilstuna og Vesterås Grene.

Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 126.

Taksigelse af Ældste C. A. Sundstrøm.

Søndag Aften Kl. 6.

Forsamlingen begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 7. Bøn af Ældste C. J. Renstrøm, hvorefter Salmen Nr. 60 blev afsungen.

Ældsterne Erik Gillén og H. H. Sundstrøm bare deres Vidnesbyrd om, at dette Værk er til Frelse for Alle, som ville adlyde dets Forskrifter og Ordinanser, og de fremlagde Beviser fra den Hellige Skrift om dette Værks guddommelige Oprindelse.

Til Afveksling blev Davids 31te Psalme afsungen.

Præsident N. R. Lindahl fremstod og talte om den Erfaring, han havde haft fra den Tid, da han forenede sig med denne Kirke, og han formanede de Hellige til at gaa fremad i Ydmyghed og bevare Kjærlighedens og Enighedens Aand hos sig.

Missionspræsident P. Sundwall bar Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Profet, samt om det aaronske og det melchisedekske Præstedømmes Oprettelse paa Jorden, og henviste til Pauli Ord (Hebr. 5, 4.), at Ingen har Ret til at prædike Evangeliet, uden at han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var. Han opfordrede og formanede de Hellige til at leve for dette Værk og forblive trofaste i det.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid med Afsyngelse af Salmen Nr. 91.

Taksigelse af Ældste Gustaf Johanson.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne fik Lejlighed til at berette om deres Erfaringer i deres Missionsvirksomhed. Mange herlige Raad og Lærdomme bleve givne ved dette Møde til Velsignelse for Alle, som vare tilstede.

Karl E. Norrman,
Skriver.

En Parabel.

To Ægtefæller, der hver gjerne vandrede sine egne Veje, havde lagt et lille Stykke Jord til deres øvrige Have. Uden at sige Manden Noget derom plantede Konen Salat i Bedet. Den følgende Dag saaede Manden, ligeledes uden at tage Konen paa Raad, Spinat i det samme Bed. Da nu efter nogle Dages Forløb Salaten og Spinaten begyndte at pippe frem, troede Konen, Spinaten var Ukrudt, og lugede alle Spinatspirerne bort. Manden, der til andre Tider end Konen foretog sine Spasereture i Haven, ansaa Salaten for Ukrudt og lugede den bort. Tilsidst var der derfor hverken Salat eller Spinat i Bedet — men kun Ukrudt.

„Det var et rart Gartneri," siger vel Mange, der læse denne lille Historie, og mene, at de vilde have baaret sig helt anderledes og meget bedre ad. Men findes der maaske ikke mange saadanne Gartnere og Gartnerinder, som paa lignende Vis saa og grave i en Have, der bestaar af meget kosteligere Jord end en Kjøkkenhave — Opdragelsens Have? Gaar desværre ikke her Faderen og Moderen hver sine egne Veje uden smaalig Hensynstagen til hinanden?

Hvor ofte anser Faderen ikke det for Ukrudt, som Moderen med megen Omhu har plantet og opelsket; hvor ofte hænder det paa den anden Side ikke, at Moderen river fine Kim op, som den forstandige Fader har nedlagt i Jorden. Og hvor mangen ukaldet Gartner fusker dem desuden ikke i Arbejdet!

Nej, hverken i den virkelige eller i Opdragelsens Have er det til Held og Gavn, at hver gaar sine Veje.

Bedene skulle tilplantes i Fællesskab eller efter gjensidig Overenskomst; Enhver maa unde den Anden Ordet, eller den Ene maa rette sig efter den Anden, saaledes at der ikke i Stedet for „Salat og Spinat," Livets grønne Frugt, kun opvokser Ukrudt til Tab for dem Begge.

Den 15de Juni 1895.

Tilbørlig Agtelse for hellige Ting.

Der er en Del Mennesker, som i høj Grad mangle tilbørlig Agtelse og Respekt for det Guddommelige og det Hellige. De tilhøre maaske ikke dem, der aabenlyst ringeagte saadanne Ting; de kunne mulig endog være i Besiddelse af en vis Grad af religiøs Følelse eller Attraa efter at samles paa hellige Steder for at deltage i Sang og Bøn o. s. v.; men ved at de sammenblande de verdslige Ting med de aandelige ere de næsten ude af Stand til at skjelne mellem de to, og Følgen bliver, at saadanne Personer, naar de komme til Steder, hvor Gudsdyrkelse udøves, lægge for Dagen stor Sløvhed eller Ligegyldighed overfor store og hellige Ting. Ved stadig at omgaas Personer, som ere overfladiske i religiøs Henseende, og som undertiden tage Guddommens Navn forfængelig, er man tilbøjelig til at blive smittet af den samme Uærbødighed. Naar en Person fremstaar og paakalder Guds Navn i alvorlig Bøn, ligemeget hvilken Religion, Sekt eller hvilket Parti han tilhører, da er det en Pligt for alle dem, der lytte til den samme Bøn, at udvise den tilbørlige Ærefrygt, og hvis Handlingen foregaar under aaben Himmel, hvor det er en almindelig Skik at beholde Hovedbedækningen paa, da burde Mændene der saavel som under Tag blotte deres Hoveder som et Ærbødigheds Tegn for den Allerhøjestes Navn, som højtidelig paakaldes.

Paa samme Maade forholder det sig med Hensyn til Afsyngelse af aandelige Sange. Mange af dem ere forfattede ved Guds Aands Inspiration, og de ere alle, uden Undtagelse, udgivne med en vis Ærefrygt for det Hellige og det Ophøjede; de burde derfor altid synges eller læses som Noget, der var egnet til at give Sjælen højtidelige Følelser. Hvis for Eksempel ved et Mødes Aabning Begyndelsessalmerne blive fulgte af de Tilstedeværende med Opmærksomhed, Liv og erkjendtlig Deltagelse, da virker dette i Forening med Aabningsbønnen som en Forberedelse til at modtage i et rent og godt Hjerte det Ord, som Herrens Tjenere forkynde. Naar Folket saaledes samles med andægtige Følelser i deres Hjerter, da er det en Selvfølge, at verdslige Tanker tilsidesættes; Sjælen løftes op i en højtidelig Stemning og styrkes og næres af Guds Ord, som bliver forklaret.

Under Livets forskjellige Omstændigheder komme de verdslige og de aandelige Ting i nær Berøring, og de ere i høj Grad afhængige af hverandre. Der fordres derfor en vis Grad af Dømmekraft for at kunne skille mellem dem og være i Stand til at sætte enhver Ting paa sin rette Plads. De verdslige eller timelige Ting maa, for at kunne blive udførte paa en tilfredsstillende Maade, skjænkes den tilbørlige Agtelse og Opmærksomhed, og hvis dette forsømmes, da er Følgen ofte ubehagelig; tidt kan man derved udsætte sig for sine Medmenneskers Mishag og Ugunst; men naar vi behandle hellige Ting med Ligegyldighed og Ringeagt, da paadrage vi os den Almægtiges Mishag og Unaade.

Der er en vis Tid og et vist Sted for Udførelsen af enhver Ting, og det sømmer sig derfor alle Sidste-Dages Hellige at søge at være i Besiddelse af den

Aand, der vil lede dem fremad i at skjelne mellem Godt og Ondt, Sandhed og Vildfarelse og mellem det Timelige og det Aandelige, paa det at enhver Ting maa udføres i Følge den af Gud bestemte Orden paa den bestemte Tid og paa det belejlige Sted. Enhver Ting, som vi gjøre, hvadenten den er timelig eller aandelig, burde udføres systematisk og med Tro. Naar vi skulle arbejde, da lad det ske med Flid og Energi; naar en gunstig Lejlighed tilbyder sig for os til at komme ud i den fri Natur for at deltage i uskyldig Leg, da lad det ske med Liv og gode Følelser, og naar vi samles for at dyrke Gud med Sang, Bøn og Tale, da lader os gjøre det af vort ganske Hjerte, af vor ganske Sjæl og af vort ganske Sind og i alt dette forherlige Guds Navn og søge hans Ære; vi kunne da være forvissede om, at vi have hans Velbehag og Yndest. — J.

Sukcessionen i Præsidentskabet
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 269.)

Jeg har været noget omstændelig i at behandle Sidney Rigdons Sag i dens Enkeltheder, fordi dette Tilfælde illustrerer et meget vigtigt Princips Anvendelse, nemlig: „Menighedens Bifald“ eller „Folkets Stemmeafgivelse“ i Valget af deres Ledere. Jeg benytter Ordet „Valg“ med Vilje; thi endskjøndt Valget af Kirkens Embedsmænd sker paa en indirekte Maade, nemlig ved at give sit Samtykke, saa er Valgprincipet ikke desto mindre af samme Betydning, efterdi Ingen kan udøve nogen Embedspligt, med mindre Folket stemmer for ham, selv om han er bleven foreslaaet.*) Kirkens Forordning i saa Henseende er følgende:

„Ingen bør ordineres til noget Embede i denne Kirke, hvor der er en regulær organiseret Gren, uden Sammes Samtykke.“ (Pagtens Bog, 2, 16.)

Denne Lov gjælder ligesaa vel for det Øverste Præsidentskab som for den ringeste Embedsmand i Kirken; i Pagtens Bog læses følgende:

„Af det Melchisedekske Præstedømme danne tre præsiderende Overpræster, valgte af Samfundet, samt beskikkede og ordinerede til dette Embede og opholdte ved Menighedens Tillid, Tro og Bøn, et Ovorum, der præsiderer over Kirken.“ (Pagtens Bog, 3, 11.)

Det er ikke nok, at de Mænd, der udgjøre Kirkens Øverste Præsidentskab, blive „beskikkede og ordinerede til Embedet,“ men de maa ogsaa „vælges“ og „opholdes ved Menighedens Tillid, Tro og Bøn.“

Angaaende dette siger Præsident Brigham Young:

„Joseph præsiderede over Kirken, begrundet paa Folkets Valg . . . . . .

*) Valgprincipet kan ikke alene udføres paa en direkte Maade, men ogsaa indirekte; thi det er ensbetydende, enten det praktiseres som Samtykke eller som Valg. — Guizot.

Er der noget Bevis for, at en Mand skal være Kirkens Præsident, blot fordi han er en Profet i samme? Jeg svarer nej! En Mand kan godt være en Profet, Seer og Aabenbarer, uden at det derfor gjør ham til Kirkens Præsident. Joseph var Kirkens Præsident, saalænge han levede, fordi Folket ønskede det og valgte ham. Han indtog altid denne ansvarsfulde Stilling paa Grund af, at det var Folkets Ønske .... Præstedømmets Nøgler vare anbetroede ham, for at han skulde opbygge Guds Rige paa Jorden, og de skulde aldrig fratages ham hverken i denne Tid eller igjennem Evigheden, men naar han blev kaldet til at præsidere over Kirken, saa var det formedelst Folkets Stemmeret, endskjøndt han holdt Præstedømmets Nøgler uafhængig af deres Stemmer." (Journal of Discourses, 1. Aarg. Side 133.)

Det er værd at lægge Mærke til, at han ikke havde Magt eller Myndighed til at præsidere over Folket tværtimod deres Ønsker, det vil sige uden deres Samtykke. Præsident Taylor siger:

„Det er formedelst Guds Røst og Folkets Stemmer, at vor nuværende Præsident (Brigham Young) erholdt sin Myndighed. Han erholdt sin Myndighed først fra Gud og dernæst af Folket, og enhver Mand, der har en Smule almindelig Menneskeforstand, vil ikke benytte sin Stemmeret til at vælge en Mand, der vil undertrykke Folket; han vil derimod stemme efter sin Samvittigheds Bydende, thi dette er en Pligt og Ret, der paahviler Folket, i Valget af deres Præsident og andre ledende Embedsmænd i Guds Rige." (Journal of Discourses, 1. Aarg. S. 229.)

Det er saaledes sandt, hvad der siges, saa vel om kirkelig som om verdslig Regjering, at de kun besidde retmæssig Myndighed ved de Underordnedes Samtykke. Vi ville senere have Anledning til at drøfte dette Princip og dets store Betydning, eftersom vi skride frem med vort heromhandlede Emne.

Det vil uden Tvivl interessere Læseren at erfare, at Sidney Rigdon selv syntes at finde sig i Kirkens Afgjørelse af hans Sag; thi den paafølgende Søndag holdt han en lang Tale til de Hellige, velsignede dem i Herrens Navn og erklærede paa det Bestemteste, at han var aldeles enig med de Tolv, og da han ønskede at vide, hvad Menigheden vilde synes om, at han vendte tilbage til Pittsburg, saa blev der sagt til ham: Gaa med Fred. (Fra Ældste J. M. Grants Pamphlet om Sidney Rigdon, S. 18.) Men skjøndt han saaledes syntes at være tilfreds med Kirkens Afgjørelse og tilsyneladende søgte at faa Vejledning fra samme, saa holdt han ikke desto mindre hemmelige Møder med Mænd, hvis Forhold til Kirken var af en meget tvivlsom Beskaffenhed, og han fortalte dem, at det var blevet aabenbaret til ham, forinden han forlod Pittsburg, at Kirken ikke vilde antage ham, men at han alligevel var den Mand, der skulde lede Kirken og være dens Formynder; thi han var kaldet af Gud til at indtage en saadan Stilling og var bleven givet endnu vigtigere Myndigheds-Nøgler, end der nogensinde var bleven givet Profeten Joseph, nemlig Davids Nøgler, hvilke, efter hans Forklaring, „gav ham Magt til at aabne, og Ingen vilde være i Stand til at lukke; at lukke, og Ingen vilde være i Stand til at aabne; og tillige Magt til at organisere Krigshære for at ødelægge Hedningerne." Det synes virkeligt, at han indbildte sig at være en stor Krigsmand, ved hvis Helte-

gjerninger alle Guds Fjender vilde blive undertvungne, og han ordinerede hemmeligt Mænd til Profeter, Præster og Konger for Hedningerne. Han valgte og beskikkede ogsaa militære Officerer til at tage Ledelsen af de Krigshære, som inden ret længe vilde blive organiserede for at kjæmpe for Guds store Sag. Medens han offenligt havde omtalt Martyrerne Josephs og Hyrums Dyder og hæderlige Karakter i de stærkeste Udtryk, saa begyndte han i sine hemmelige Møder at henkaste skumle Formodninger vedrørende deres Opførsel og lod sig forstaa med, at der eksisterede grove Overtrædelser iblandt de Tolv og i Kirken.

Saasnart de Tolv fik at vide om Sidney Rigdons Foretagender, der her ere omtalte, opfordrede de ham til at gjøre Rede for, med hvilken Ret han holdt disse hemmelige Møder og ordinerede Mænd til de ovennævnte Embeder. Han søgte først at undgaa Spørgsmaalet, men da han fandt, at han havde at gjøre med Mænd, som ikke vare til at spøge med, tilstod han tilsidst, at han havde holdt hemmelige Møder og ligeledes ordineret saadanne Embedsmænd. Brødrene søgte at overbevise ham om hans Vildfarelse, men derom vilde han aldeles ikke høre Noget. De Tolvs Qvorum tilligemed den præsiderende Biskop holdt derfor en Raadsforsamling for at bedømme hans Opførsel og kom til den Beslutning at forlange Sidney Rigdons Kaldsbrev tilbageleveret. Dette nægtede han ogsaa at gjøre, idet han paastod, at han ikke havde erholdt det af de Tolv og derfor heller ikke vilde udlevere det til dem. Han blev derfor indstævnet til at møde for Kirkens Raad, der har Ret til at forhøre en Præsident for det højeste Præstedømme, nemlig den præsiderende Biskop sammen med tolv Overpræster.*)

Han afslog at møde frem for dette Raad, og da der var givet ham tilstrækkelig Tid og Anledning til at møde og forsvare sig, samledes Raadet i Overværelse af en stor Forsamling af de Hellige den 8de September 1844 og tog hans Sag under Behandling. Sidney Rigdons Opsætsighed og slette Opførsel blev tydelig bevist, og det blev derfor foreslaaet, at han skulde udelukkes af Kirken, indtil han omvendte sig, hvilket blev vedtaget af Raadet, der bestod af Biskoppen og de tolv Overpræster, saa vel som af den store Forsamling af Hellige. Kun ti Stemmer vare imod denne Afgjørelse, og de vare af Sidney Rigdons Tilhængere. (Fra Grants Pamphlet om Sidney Rigdon, Side 19—37.)

Efter at han var blevet udelukket, forsøgte han at organisere en Kirke, og han udvalgte tolv Apostle etc., men hans Bestræbelser nyttede ham kun Lidt. Han trak sig tilbage fra Nauvoo og flyttede til Pittsburg, som han gjorde til sit Hovedkvarter. Han udsendte senere sine Missionærer i mange af Kirkens Grene for at fremsætte sine Fordringer paa Præsidentskabet, men de fik kun meget faa Tilhængere, og disse vare som oftest svage i Troen forud. Hans Kirke, der aldrig opnaaede nogen synderlig Betydenhed, hverken med Hensyn til Antal eller talentfulde Mænd, gik snart til Grunde og opløstes, og Sidney Rigdon selv

*) Og saafremt en Præsident i Over-Præstedømmet skal befindes at være en Overtræder, skal han ihukommes for det almindelige Raad i Kirken, som skal understøttes af tolv Raadgivere af Overpræstedømmet, og deres Kjendelse over hans Hoved skal gjøre en Ende paa Striden angaaende ham. Pagtens Bog, 3dje Stykke, § 37.

git i Forglemmelse og døde 1876 i Alleghany County i New York Stat.

Sidney Rigdons og hans Foretagendes Skjæbne beviser tydeligt Sandheden af Brigham Youngs profetiske Ord: „Lad Enhver, som tænker at kunne drage et Parti med sig ud af denne Kirke, kun prøve paa det, men det vil ikke gaa Saadanne godt."

(Fortsættes.)

De Døde skulle leve.

I Løbet af det nuværende Aarhundrede har der været mange Reformer angaaende de saakaldte kristne Lærdomme og med Hensyn til at bortskaffe bedragerske Ideer og Forestillinger, saasom spæde Børns Fordømmelse, Haabløshed efter Døden, Underkastelse af evig Straf o. s. v. Disse Forandringer have været en aabenbar Følge af det gjenoprettede Evangeliums Prædiken i denne Uddeling, og en selvfølgelig Bearbejdelse af de falske Læresætninger har, formedelst Oplysning og Fornuft, fundet Sted. De uinspirerede Prædikanter — det vil sige, hvad guddommelig Inspiration angaar — forsøge fremdeles at forblinde Folket ved at erklære som en Del af den kristne Lære det, der kuldkaster de oprindelige kristelige Grundprinciper, og de tilføje nye meningsløse og falske Slutninger, hvilke de betragte som svarende til deres underlige Indfald eller til at iværksætte deres Hensigter.

En billedlig Fremstilling af dem, som sige sig at være kristne, og som angribe et af Kristendommens Grundprinciper, vises i en for nylig afholdt Prædiken af Dr. J. S. Thomson, den Unitarier, som blev opfordret til at fremstille sin Sekts Anskuelser angaaende Opstandelsen. Han fremsatte Tilfældet med Lazarus og paastod, at han ikke var død, da Miraklet blev udført, men at „Kristus formedelst sin aandelige Kraft hindrede Dødsprocessen."

Dr. Thomson siger:

„Han var endnu ikke død. Han sov Dødens Søvn; men den var alligevel ikke saa dyb, at det var en evig Adskillelse mellem Aand og Legeme. Et Baand eller flere Baand, der sammenbandt de dødelige og de udødelige Dele, vare endnu ikke overskaarne. Aanden gik sagte eller gradvis ud af Legemet. Kristus befalede Aanden, der unddrog sig, at gaa tilbage til det jordiske Tabernakel, førend den virkelige Død havde indfundet sig. Elisa, Petrus og Paulus opvakte til Livet dem, som netop vare døde; og Kristus kaldte ligesaa Jairus' Datter og Enkens Søn af Nain tilbage til Livet, førend de bleve begravede. En Opstandelse til Livet af et forraadnet Legeme har aldrig fundet Sted."

Med Hensyn til, hvad han siger, „har aldrig fundet Sted," er det tydeligt, at den ærværdige Herre ikke kan være i Besiddelse af Kundskab om Alt, hvad der er sket; thi i denne hans Paastand fornægter han et af Kristendommens Grundprinciper, som saa tydeligt og udtrykkeligt lægges for Dagen i den Hellige Skrift, og som kan forsvares med Kjendsgjerninger og Fornuft. Job siger i sit 19de Kap. 26de Vers: „Og naar de efter min Hud have afstedet dette mit Kjød, da skal jeg dog beskue Gud af mit Kjød." Ligeledes siger Esaias: „Dine Døde skulle leve, tillige med min døde Krop skulle de opstaa." Kristus selv var den Første, som opstod fra de Døde, hvorefter „Gravene oplodes, og mange af de hensovede Helliges Legemer opstode" (Matt. 27, 52.), og Kvinder fik deres Døde igjen, opstandne." (Hebr. 11, 35.) Herrens Legeme laa kun en kort Tid i Graven,

og derfor „saa det ikke Forraadnelse," hvilken Kjendsgjerning der blev hentydet til som Noget, der var værd at lægge særdeles Mærke til. Men der er ikke den mindste Grund til at antage, at de Hellige, som gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og „kom ind i den hellige Stad" (Matt. 27, 53.), Alle vare døde i det korte Tidsrum mellem Korsfæstelsen og deres Opstandelse, og at deres Legemer derfor ikke havde kjendt Forraadnelse.

Læren om, at ethvert Legeme skal opstaa, selv om det skal gaa i Forraadnelse, blive fortæret af Orme eller tilintetgjort af Ilden, er en udtrykkelig Læresætning i den almindelige Kristenhed. Apostelen Johannes siger: „Alle de i Gravene skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem" (Joh. 5, 28, 29.); ligeledes siger Paulus: „Thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo. Dog hver i sin Orden: Den første Grøde er Kristus." (1 Kor. 15, 22. 23.) Jesu Legeme kom ud af Graven, blev gjenforenet med dets Aand og blev et levende Tabernakel af Kjød og Ben. Som den „første Grøde" af Opstandelsen bleve hans Aand og hans Legeme, efterat han havde gjennemgaaet Dødens Kvaler, atter forenede til Eet; alle Mennesker komme efter, som den efterfølgende „Grøde," ved at de opstaa igjen, hver i sin Orden, enten han har ligget i Graven i eet, eet Hundrede eller flere Aar. Mange af de Hellige, som laa i Graven, vare indbefattede i denne „Grøde," der umiddelbart paafulgte Frelserens Opstandelse; disse bleve ikke gjenoplivede, førend de bleve begravede."

Døden er en Forandrings-Proces, hvorved Mennesket indtræder i en anden Tilværelse. Aanden og Legemet adskilles for at tilvejebringe denne Forandring. Men Visheden om deres Gjenforening er lige saa ubetinget som den Kjendsgjerning, at de maa adskilles for at gaa over fra det Dødelige. Hvis der kan gjøres en Adskillelse mellem Udtrykket „at være død" og „at sove Dødens Søvn," da kan denne Skilsmisse ikke kaldes „Død," men blot en „Dødssøvn," thi det er i det Hele taget en midlertidig Tilstand at befinde sig i. Fra denne Tilstand, som kaldes Døden, er enhver Sjæl gjenløst, formedelst Herrens Forsoning; alle Mennesker dø, og Alle skulle vorde levendegjorte igjen. En Opstandelse af ethvert Legeme vil finde Sted, og Legemets Forraadnelse eller Hensmuldren kan ikke i mindste Maade forebygge, at dette vil ske.

Dette er en almindelig kristelig Læresætning; og de, som afvige derfra eller søge at fornægte den, ere i Følge Skriftens og Herrens Vidners uimodsigelige Vidnesbyrd ukristelige. Kristi Forsoning var i Harmoni med Naturens Lov; og gjennem den samme fremadskridende Lov tilvejebringer det, som han udførte, Opstandelse for ethvert Menneske, der fødes, lever og dør paa denne Planet. Det er Guddommens hellige og algode Lov, som er os forklaret i Evangeliets Plan. Jesu Kristi Opstandelse, hvorom Paaske-Søndag af mange Nationer helligholdes som en aarlig Paamindelse, er en virkelig og levende fuldført Kjendsgjerning, hvilket stadfæster den store Lov eller det store Princip, som opretholdes i Kristenheden, at „de Døde skulle leve." — Des. News.

Arbejdet ophøjer.

Der findes mange Kvinder af den saakaldte bedre Klasse, som mene, at Haandarbejde, som det daglige Liv og vore mange Behov medføre, nedsætter dem i deres Medmenneskers Øjne og berøver dem Noget af deres ydre Værdighed.

Hvor urigtig er ikke denne Antagelse! Arbejdet er det Højeste, det Ædleste, Hovedindholdet af vor Tilværelse, det mest Velsignelsesbringende i Menneskets Liv. Hvilket tiltalende, men desværre sjældent Syn er det ikke at se blandt den omtalte Klasse Husets Datter eller Moder, iført en simpel Morgenkjole og Arbejdsforklæde, sysle omkring i Væreljerne for at ordne og tilrettestille enhver Ting, som tildrager sig hendes Opmærksomhed! Hvor snart ser ikke den intelligente Besøgende, om Alt, som hører til Husholdningen, er overladt til sig selv, eller om Husmoderen samvittighedsfuldt varetager sine Pligter eller ikke! og hvis det Sidstnævnte er Tilfældet, hvor hurtigt føler han sig da ikke hjemme og paavirket af et behageligt Indtryk; hans Sympathi møder Husmoderen, inden han endnu ved, hvem hun er, eller hvorledes hun ser ud! Hvor meget kan ikke spares af Tid og Penge, naar vi selv ere virksomme! Tjenerne blive da opmærksommere, flittigere og faa mere Respekt for deres Foresatte; Sundhed og aandeligt Velbefindende bevares, og man lokkes ikke, som i Dagdriveriets og Lediggangens Timer, til Forlystelser, som koste Penge og Besvær, men efterlade Hjertet tomt og utilfredsstillet. Der gives ogsaa mange kvindelige Personer, som sky husligt Arbejde, fordi de frygte for, at Hænderne skulle blive grove og haarde. Hvilken falsk Forfængelighed! Kvindehænder, som vidne om huslig Sysselsættelse, synes blot af ufornuftige og uerfarne Mennesker stygge, men Folk, som have Erfaring i Verden, aftvinge de Agtelse. Forøvrigt kan jo enhver Husmoder holde Hænderne smukke og bløde, selv om hun maa arbejde, naar hun behandler dem med Omhu og gnider dem med Glycerin, efter at de ere vaskede med Sæbe og lunkent Vand.

Derfor, gaa energisk tilværks med Arbejdet. En Smule grovere Hud, lidt højere Rødme og lidt mindre glatte Negle skade jo Ingen. Ethvert forstandigt Menneske vil agte en saadan Kvinde højere end den, som allerede i Formiddagstimerne sidder ved Klaveret og spiller eller læner sig kjedsommelig over en Roman.

Blandinger.

Den amerikanske Læge Stanley Hall har i Boston anstillet en Række Undersøgelser med seks Aar gamle Børn for at faa konstateret, om de ogsaa i Virkeligheden kjendte de Ting, hvis Navne de daglig nævnede. Det viste sig da, at 14 pCt. af Børnene aldrig havde set en Stjerne, og at 45 pCt. aldrig havde været paa Landet; at Mælken kommer fra Koen, var 20 pCt. af de Smaa ubekjendt, og 50 pCt. vidste ikke, at man fik Brænde fra Træerne; 13—15 pCt. kjendte ikke Forskjel paa Farverne grønt, blaat og gult, og 4 pCt. havde endnu ikke set et Svin.

En Rundrejse paa 2 Aar. I »Deseret News« af 14de Maj læse vi Følgende: Ældste Andrew Jensen i denne By (Salt Lake City) begynder i Aften Kl. 5,20 en Rejse omkring Jorden for at samle kirkehistoriske Oplysninger. Han rejser herfra til Vancouver, via Portland, Oregon, derfra til Sandwichs- og Venskabsøerne, New Zealand, Indien, Tyrkiet og de europæiske Lande, og vil vende hjem igjen over Liverpool og New York.

Himmelens Sandhed.

Sandhed — dyrebare Skat,
Som fra Himlen er os givet,
Lad hver Sjæl den tage fat
Og beholde gjennem Livet,
I det Nære og det Fjerne
Er den Alles Ledestjerne.

Haardt den ofte kjæmpe maa
For den Ondes Magt at true,
For at kunne fremad gaa,
Løgn og Falskhed underkue;
Efter Modgang, som den taaler,
Atter frem i Pragt den straaler.

Hvor tilfreds er ikke den,
Som tilforn dens Lys har savnet,
Men trods Modgang, Spot og Men
Har dens klare Væld omfavnet
Og frimodig paa sin Bane
Følger trygt dens lyse Fane!

Himlens Sandhed — dyre Skat,
Fæst Du Rødder i vort Hjerte,
Glæd og trøst os Dag og Nat,
Lindre al vor Sorg og Smerte,
Selv om vi for Dig maa lide,
Maa vi tro til Enden stride!

John A. Olsen.

Dødsfald.

Frands Pedersen, født i Ørting, Aarhus Amt, Danmark, den 23de Januar 1834, afgik ved Døden i Hunter, Salt Lake Co., Utah, den 2den April 1895. Afdøde annammede Evangeliet i 1862 og emigrerede til Utah i 1866.

Johan Berntsen Lund, født i Norge den 31te Maj 1847, afgik ved Døden i Auborn, North Dakota, den 27de Marts 1895. Broder Berntsen annammede Evangeliet i Røken, Norge, den 7de Juli 1882 og emigrerede til Amerika i Aaret 1892. Han efterlader sig Hustru og otte Børn, og han døde som en god og trofast Sidste-Dages Hellig.

Peter N. Hansen, født i Store Valby, Sjælland, Danmark, den 9de Juni 1833, afgik pludselig ved Døden efter et 4 Dages Sygeleje af Lungebetændelse i Fairview, Sanpete Co., Utah, den 14de Februar 1895.

Afdøde annammede Evangeliet den 9de November 1855 og emigrerede til Zion i 1857. Han har boet i Fairview siden 1860 og har været kjendt som en flittig, ærlig og retskaffen Mand, en trofast Sidste-Dages Hellig og en agtværdig Borger. Han var ved sin Død Medlem af Højpræsternes Quorum.

Anna Christine Knudsen Forsgren, født paa Møen, Danmark, den 6te Oktober 1830, afgik ved Døden i Brigham City, Utah, den 13de Marts 1895.

Søster Forsgren annammede Evangeliet den 16de August 1851 og emigrerede fra Kjøbenhavn i December 1852. Hun efterlader sig Moder, Broder, Mand, 6 Børn, 33 Børnebørn og 1 Barnebarns Barn samt mange Venner. Hun døde, som hun levede, en trofast Sidste-Dages Hellig.

Statistisk Rapport
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Halvaaret, endende den 15de Maj 1895.

Konferencer.	Grene.	Missionærer fra Zion. Overpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.	Medlemmer.	Total Antal af Medlemmer og lokale Præstedømme.	Døbte.	Emigrerede.	Udelukkede.	Døde.	Ukjendt Opholdssted.	Konference-Præsidenter.
Kjøbenhavn . . .	6	1	11		35	11	20	2	344	412	13	6	3	2		Peter Jensen.
Aarhus	6		12		27	7	15	9	240	298	21	12	4	3	10	Theodor Petersen.
Aalborg	3	1	11		14	12	8	9	223	266	35	2	1	1	25	P. C. Petersen.
Danmark	15	2	34		76	30	43	20	807	976	69	20	8	6	35	
Norge: Christiania . . .	11		19		53	11	20	7	551	642	45	5	3	10	50	H. J. Christiansen.
Stockholm	9		21		96	50	41	23	1092	1302	39	2	10	12	5	N. R. Lindahl.
Gøteborg	8		13		41	19	20	21	393	494	16	3	13	7	7	A. J. Høglund.
Skåne	4		9		9	6	10	3	188	216	1	2	4	2	1	B. M. Ravsten.
Sverige	21		43		146	75	71	47	1673	2012	56	7	27	21	13	
Totalsum	47	2	96		275	116	134	74	3031	3630	170	32	38	37	98	

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1895.